

TARI ISTVÁN KÉT VERSE

GOLYÓT FOG

Éji órán dió roppan cipőm alatt:
ily reccsenéssel koponyák
falát üti
át a golyó.

Börtönömmé vált a nem létező ország,
otthonommá a bujdosás –
hiányodba
takarózom.

Hiányoddal takarom le mindazt, amit
elrabolt tőlünk e gyatra
század vértől
mocskos marka.

Hiányodnak a golyófogója vagyok –
dió roppan cipőm alatt:
házunk ez a
nyílt reccsenés.

Hazánk ez a jövevényeket ringató
zűrzavar, a becsapottak
lombhullató
közérzete.

Akit még nem üldöztek, az honnan tudja,
mi is a haza, az otthon,
és mit növeszt
a nyugalom?

Éji órán dió roppan cipóm alatt. . .
Terepszínű gúnyát ölt és
ölésre kész
az ölelés!

Terepszínű gúnyában feszít a halál:
csupán nyüzsgő légyrajt talál
a derékszíj
holdudvarán.

Terepszínű gúnyát gyárt a vénasszonyok
nyara: katonaszökevény
az ősz – diót
roppant lába.

Éji órán diót roppant a bujdosás. . .
Hiányodba megyek haza,
golyót fog a
beszéd fala.

ZSÍRSZOBRÁSZKÉNT

Szeretem
ezeket a kemény,
száraz fagyokat,
melyek beüvegezik
a zavaros,
gittegyleti tekinteteket,
a hallgatás aláaknázott
vásárcsarnokát; melyek
a lelkiismeret-furdalás
fölszíneségőzött karácsonyfáján,
a mindenki karácsonyfáján szórják

a sziporkát – hisz belementünk a
játzmába! –,
és csikorognak,
mint az értünk jövő bakancsok –
nincs kiszállás a
játzmából!

Szeretem
ezeket a kemény,
száraz fagyokat,
melyek ágat ropogtatnak
és csigolyát;
aranyköpéseket szikráztatnak
a könnyek duzzasztógátjain,
jégbe dermedő vízesésein;
és hagyják, hogy gyerekzsivaj
fedezze föl nejlonszákjainkban –
amikbe nemcsak hullák
öltöztethetők – a jelenkor
szánkóját:
a réginél
jobban csúszót, az alkalmibbat,
a zsebre is
vágható.

Szeretem
ezeket a kemény,
száraz fagyokat,
melyekben az újdonsült
fogyasztó, a
járni tanuló – Kelj föl és járj! –
csalódottan a gyomra helyét
tapogatja, hisz nem vérrel teli
pohárral készült koccintani;
nem a töltényhüvelyek pánsípján
akarta elsüvöltetni
a saját nótáját, csak el
kívánta
kerülni az

elkerülhetetlent – és árcédula
helyett dögcédulát si-
labizál.

Szeretem
ezeket a kemény,
száraz fagyokat,
mert bennük virulok: nekik
köszönhetem
a cselekvőképes férfikort!
Azt, hogy immár megrögzött civilként –
a rejtőzködés zamata fakaszt
nedveket bimbócskáimból –
bátran megízlelhetem a
katonadalok sovány vigaszát:
savasabb az a legősibb, fölperzselt
falvaink
szagát idéző
gyomorégésnél is, mely a
fajtánkat rágia,
emészti.

Szeretem
ezeket a kemény,
száraz fagyokat,
melyekben kő a kő – és
kő a zsír is!
Melyekben nemzetem peremre
született zsírszobrászaként,
az emberzsír szobrászaként,
a véres verejték szóvivőjeként
kendődbe törölhetem, csonttá
fagyott kendődbe verhetem
arcom, mely nem hagyhat nyomot;
hisz ha van
igazság, akkor
felejtésre érett már az életünk,
felejtésre érett már ez
a század.